

*Керопян А. А.,**аспірантка кафедри кримінального права № 2**Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого*

СЛУЖБОВА ОСОБА ЯК СПЕЦІАЛЬНИЙ СУБ'ЄКТ НЕЗАКОННОГО ПЕРЕШКОДЖАННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ АБО ПРОВЕДЕННЮ ЗБОРІВ, МІТИНГІВ, ПОХОДІВ І ДЕМОНСТРАЦІЙ

Анотація. Залежно від змісту функцій та характеру покладених на службових осіб обов'язків висувається така їх класифікація: 1) особи, які здійснюють функції представників влади чи місцевого самоврядування; 2) особи, які виконують організаційно-розпорядчі функції; 3) особи, які виконують адміністративно-господарські функції.

Окремо у статті здійснюється детальний аналіз особливостей поняття службової особи як спеціального суб'єкта незаконного перешкодження організації або проведенню зборів, мітингів, походів і демонстрацій. На основі судової практики виявлено, що до кримінальної відповідальності за вчинення кримінального правопорушення, передбаченого ст. 340 КК України, майже завжди притягувалися саме службові особи, які наділені функціями представників влади чи місцевого самоврядування, зокрема, працівники органів державної влади, органів місцевого самоврядування, інші суб'єкти, що здійснюють владні управлінські функції щодо гарантування та створення умов для реалізації права на мирні зібрання. Своєю чергою представником влади можна вважати особу, яка працює в органі державної влади або є самостійною державною посадовою особою і за характером своїх функцій має право віддавати вказівки та розпорядження, які є обов'язковими для не підпорядкованих по службі осіб. Коло цих осіб не слід пов'язувати тільки з поділом державної влади. Натомість представником місцевого самоврядування є особа, яка безпосередньо виконує завдання місцевого самоврядування (органу місцевого самоврядування) і за характером своїх функцій володіє повноваженнями ставити вимоги та приймати рішення, обов'язкові для виконання юридичними чи фізичними особами на відповідній території, незалежно від їх відомчої належності чи підпорядкування. Таким чином, характерною рисою цих службових осіб є саме наділення їх владними повноваженнями. У статті констатується, що до них, насамперед, належать працівники виконавчих комітетів місцевих рад народних депутатів, місцевих державних адміністрацій, які здійснюють повноваження щодо організації та контролю за забезпеченням охорони громадської безпеки, громадського порядку під час проведення мирних зібрань, а також органи, на які покладені в межах їхніх повноважень функції із забезпечення правопорядку під час проведення зборів, мітингів, походів і демонстрацій, охорони прав та свобод людини та громадянина, зокрема, Національна поліція України та Національна гвардія України.

Ключові слова: службова особа, представник влади чи місцевого самоврядування, мирні зібрання, суб'єкт кримінального правопорушення, орган державної влади.

Постановка проблеми. Суб'єкт кримінального правопорушення, як і об'єкт, об'єктивна та суб'єктивна сторони,

є обов'язковим та самостійним елементом будь-якого складу кримінального правопорушення. Тому правильна кваліфікація суспільно небезпечного діяння пов'язана з необхідністю встановлення всіх ознак суб'єкта кримінального правопорушення.

Особливого значення під час кваліфікації кримінального правопорушення набувають саме спеціальні ознаки суб'єкта. Адже, встановлюючи кримінальну відповідальність за деякі кримінальні правопорушення, законодавець, на відміну від усіх інших кримінальних правопорушень, передбачає в цьому законі суб'єктом людину, яка відповідно до закону має особливі властивості чи ознаки. Відомо, що одним із видів спеціального суб'єкта кримінального правопорушення є службова особа.

Аналіз поняття службової особи як спеціального суб'єкта кримінального правопорушення завжди був предметом ґрунтовних наукових досліджень учених-криміналістів, зокрема, П.П. Андрушка, М.І. Мельника, Р.Л. Максимовича, О.О. Дудорова, В.О. Навроцького, Т.І. Слуцької, М.І. Хавронюка. Безперечно, наукові роботи зазначених учених є вагомим внеском у розвиток кримінально-правової науки. Але є потреба в детальному аналізі ознак службової особи незаконного перешкодження організації або проведенню зборів, мітингів, походів і демонстрацій, оскільки раніше ця проблема висвітлювалась переважно на рівні науково-практичних коментарів і підручників.

Метою статті є з'ясування особливостей поняття службової особи як спеціального суб'єкта незаконного перешкодження організації або проведенню зборів, мітингів, походів і демонстрацій.

Виклад основного матеріалу дослідження. Виходячи зі змісту диспозиції ст. 340 КК України, суб'єктом зазначеного кримінального правопорушення є службова особа (спеціальний суб'єкт), а у разі його вчинення із застосуванням фізичного насильства ним може бути будь-яка особа (загальний суб'єкт кримінального правопорушення). Це означає, що суб'єктом згаданого кримінального правопорушення є службова особа, якщо вона здійснює перешкодження організації або проведенню зборів, мітингів, походів і демонстрацій в інший, ніж із застосуванням насильства спосіб. Якщо ж вона вчиняє таке кримінальне правопорушення із застосуванням фізичного насильства, то таке діяння потребує додаткової кваліфікації за відповідною статтею Особливої частини КК України. Тобто застосування насильства службовою особою, відповідно до диспозиції ст. 340 КК України, цим складом злочину не охоплюється.

У контексті розглядуваного кримінального правопорушення під службовою особою, відповідно до ч. 3 та ч. 4 ст. 18 КК України, слід розуміти особу, яка постійно, тимчасово чи за спеціальним повноваженням здійснює функції представників влади чи місцевого самоврядування, а також постійно чи тимчасово обіймає в органах державної влади, органах місцевого самоврядування, на підприємствах, в установах чи організаціях посади, пов'язані з виконанням організаційно-розпорядчих чи адміністративно-господарських функцій, або виконує такі функції за спеціальним повноваженням, яким особа наділяється повноважним органом державної влади, органом місцевого самоврядування, центральним органом державного управління зі спеціальним статусом, повноважним органом чи повноважною службовою особою підприємства, установи, організації, судом або законом.

Службовими особами також визнаються посадові особи іноземних держав (особи, які обіймають посади в законодавчому, виконавчому або судовому органі іноземної держави, в тому числі присяжні засідателі, інші особи, які здійснюють функції держави для іноземної держави, зокрема для державного органу або державного підприємства), іноземні третейські судді, особи, уповноважені вирішувати цивільні, комерційні або трудові спори в іноземних державах у порядку, альтернативному судовому, посадові особи міжнародних організацій (працівники міжнародної організації чи будь-які інші особи, уповноважені такою організацією діяти від її імені), а також члени міжнародних парламентських асамблей, учасником яких є Україна, та судді і посадові особи міжнародних судів [1].

Залежно від змісту функцій та характеру покладених на службових осіб обов'язків можна виокремити такі їх види: 1) особи, які здійснюють функції представників влади чи місцевого самоврядування; 2) особи, які виконують організаційно-розпорядчі функції; 3) особи, які виконують адміністративно-господарські функції. Зміст згаданих функцій та визначення представників влади встановлений Постановою Пленуму Верховного Суду України «Про судову практику у справах про хабарництво» від 26 квітня 2002 року № 5.

Аналіз судової практики у справах про незаконне перешкоджання організації або проведенню зборів, мітингів, походів і демонстрацій свідчить, що до кримінальної відповідальності за вчинення цього кримінального правопорушення майже завжди притягувалися саме службові особи, які наділені функціями представників влади чи місцевого самоврядування.

Так, відповідно до Постанови до представників влади належать, зокрема, працівники державних органів та їх апарату, які наділені правом у межах своєї компетенції ставити вимоги, а також приймати рішення, обов'язкові для виконання юридичними і фізичними особами незалежно від їх відомчої належності чи підлеглості [2]. Учені-криміналісти, зокрема В.І. Тютюгін, зауважують, що представниками влади та місцевого самоврядування є працівники державних органів, органів місцевого самоврядування та їх апарату (напр., народні депутати України, депутати місцевих рад, керівники державних адміністрацій та органів місцевого самоврядування, судді, прокурори, слідчі, оперативний склад органів МВС і Служби безпеки, державні інспектори та контролери тощо), які діють від імені цих органів (за їх дорученням) і в межах своєї компетенції здійснює їх функції. Характерною рисою цих службових осіб є наділення їх владними повноважен-

нями, відповідно до яких вони мають право висувати вимоги та приймати рішення, обов'язкові для виконання фізичними і юридичними особами незалежно від їхньої підлеглості або відомчої приналежності. Закон пов'язує визнання особи представником влади чи місцевого самоврядування не з посадою, яку вона обіймає, а з наявністю в неї владних повноважень, тому до цієї категорії службових осіб можуть бути зараховані і рядові працівники державного апарату чи органів місцевого самоврядування (наприклад, працівник органів МВС, що перебуває на посаді рядового поліцейського) або навіть представники громадських формувань (наприклад, громадський інспектор рибохорони) [3, с. 14].

Слушно здається позиція О.М. Грудзура, яка полягає в тому, що представник влади та місцевого самоврядування має бути наділений двома спільними ознаками: 1) приналежністю до органів державної влади, їх структурних підрозділів або до органів місцевого самоврядування; 2) наявністю владно-управлінських повноважень [4, с. 117].

Тобто представником влади можна вважати особу, яка працює в органі державної влади або є самостійною посадовою особою і за характером своїх функцій має право видавати вказівки та розпорядження, які є обов'язковими для не підпорядкованих по службі осіб. Коло цих осіб не слід пов'язувати тільки з поділом державної влади. Натомість представником місцевого самоврядування є особа, яка безпосередньо виконує завдання місцевого самоврядування (органу місцевого самоврядування) і за характером своїх функцій володіє повноваженнями ставити вимоги та приймати рішення, обов'язкові для виконання юридичними чи фізичними особами на відповідній території, незалежно від їхньої відомчої належності чи підпорядкування [5, с. 315].

Важливо підкреслити, що перед проведенням мирного зібрання громадяни мають завчасно повідомити про це орган виконавчої влади чи орган місцевого самоврядування. Так, Конституційний Суд України 19 квітня 2001 року розглянув справу щодо офіційного тлумачення положення частини першої статті 39 Конституції України про завчасне сповіщення органів виконавчої влади чи органів місцевого самоврядування про проведення зборів, мітингів, походів і демонстрацій. Зокрема, суд вирішив, що проводити збори, мітинги, походи і демонстрації громадяни можуть за умови обов'язкового завчасного сповіщення про це органів виконавчої влади чи органів місцевого самоврядування. Таке сповіщення має здійснюватися громадянами через організаторів масових зібрань. Завчасне сповіщення відповідних органів про проведення тих чи інших масових зібрань – це строк від дня такого сповіщення до дати проведення масового зібрання. Строк завчасного сповіщення має бути достатнім і для того, щоб органи виконавчої влади чи органи місцевого самоврядування могли визначитися, наскільки проведення таких зібрань відповідає закону, та в разі потреби, згідно з частиною другою статті 39 Конституції України, звернутися до суду для вирішення спірних питань [6].

Як слушно зауважує М.А. Самбор, відносини у сфері реалізації права на мирні зібрання мають багатосуб'єктний склад, оскільки, з одного боку, в таких відносинах беруть участь суб'єкт, який ініціює здійснення права на свободу мирних зібрань, суб'єкт, на адресу якого спрямовано інтерес здійснення права на свободу мирних зібрань, треті суб'єкти, які приєднуються до ініціативного суб'єкта здійснення права на

свободу мирних зібрань, та держава, апарат якої, крім здійснення контролю за дотриманням встановлених нормами позитивного права правилами поведінки суб'єктів здійснення права на свободу мирних зібрань, виступає об'єктом сповіщення про здійснення права на свободу мирних зібрань, а також є носієм зобов'язань (адже змістом відносин є взаємні права і обов'язки, які є категоріями парними, кожному праву одного суб'єкта кореспондується відповідний обов'язок іншого суб'єкта) щодо забезпечення умов свободи реалізації права на свободу мирних зібрань. Саме органи виконавчої влади та місцевого самоврядування є тією третьою стороною вказаних правовідносин, якій належать повноваження із забезпечення свободи здійснення права на свободу мирних зібрань [7, с. 466].

Таким чином, можна дійти висновку, що однією із сторін суб'єктного складу таких відносин є суб'єкти, які забезпечують реалізацію права на свободу мирних зібрань та гарантують безпеку і порядок. Своєю чергою до суб'єктів незаконного перешкоджання організації або проведенню зборів, мітингів, походів і демонстрацій як службових осіб можна зарахувати працівників органів державної влади, органів місцевого самоврядування, інших суб'єктів, що здійснюють владні управлінські функції щодо гарантування та створення умов для реалізації права на мирні зібрання.

Як вже наголошувалося вище, характерною рисою цих службових осіб є наділення їх владними повноваженнями. Своєю чергою сукупність цих владних повноважень у сфері, що належить до предмета регулювання відповідних органів державної влади або місцевого самоврядування, утворює їх компетенцію. Правова природа компетенції суб'єкта владних повноважень у сфері забезпечення права на мирні зібрання полягає у мірі влади, якою наділений суб'єкт для реалізації своїх суспільно значущих функцій. Розуміння компетенції доцільно розглядати як змогу за допомогою примусу створювати, юридично вирішувати юридичні справи та створювати, змінювати або припиняти правовідносини, подекуди всупереч волі інших учасників правовідносин у сфері забезпечення права на мирні зібрання. Ця можливість закріплена законом, реалізується в рамках забезпечення правопорядку і за своєю правовою природою проявляється під час підпорядкування своїй волі інших осіб [8, с. 38]. Відповідно до п. 7 ст. 4 КАС України під суб'єктом владних повноважень маються на увазі орган державної влади, орган місцевого самоврядування, їхні посадові чи службові особи, інші суб'єкти в процесі здійснення ними владних управлінських функцій на основі законодавства, зокрема на виконання делегованих повноважень [9]. О.С. Шкарнега у контексті дослідження проваджень у справах щодо реалізації права на мирні зібрання зазначає, що під суб'єктом владних повноважень маються на увазі тільки орган виконавчої влади та орган місцевого самоврядування, адже тільки вони на тепер приймають повідомлення про проведення мирного зібрання [10, с. 89].

Відомо, що до системи органів виконавчої влади належать Кабінет Міністрів України, центральні органи виконавчої влади та місцеві органи виконавчої влади (обласні, районні міські державні адміністрації та територіальні органи ЦОВВ). Під органом місцевого самоврядування розуміють сільські, селищні, міські, районні та обласні ради. Так, відповідно до пп. 3 п. «б» ч. 1 ст. 38 Закону України від 21.05.1997 р. № 280/97-ВР «Про місцеве самоврядування в Україні» до вида-

ння виконавчих органів сільських, селищних, міських рад належать вирішення відповідно до закону питань про проведення зборів, мітингів, маніфестацій і демонстрацій, спортивних, видовищних та інших масових заходів, здійснення контролю за забезпеченням під час їх проведення громадського порядку. Ст. 16 Закону України від 09.04.1999 р. № 586-XIV «Про місцеві державні адміністрації» покладає на місцеві державні адміністрації функції зі здійснення на відповідній території державного контролю, зокрема за додержанням правил транспортного обслуговування, громадського порядку, правил технічної експлуатації транспорту та дорожнього руху; забезпечення виконання Конституції та законів України, рішень Конституційного Суду України, актів Президента України, Кабінету Міністрів України, інших органів державної влади; забезпечення здійснення заходів щодо охорони громадської безпеки, громадського порядку, боротьби зі злочинністю є одними з провідних функцій місцевої державної адміністрації на виконання її повноважень у галузі забезпечення законності, правопорядку, прав і свобод громадян. Отже, виконавчі комітети місцевих рад народних депутатів, місцеві державні адміністрації здійснюють повноваження щодо організації та контролю за забезпеченням охорони громадської безпеки, громадського порядку під час проведення мирних зібрань [11, с. 94].

Одними з найнеобхідніших та важливіших суб'єктів у сфері реалізації права на мирні зібрання є органи, на яких покладені в межах їхніх повноважень функції із забезпечення правопорядку під час проведення зборів, мітингів, походів і демонстрацій, охорони прав та свобод людини та громадянина, зокрема, до них належать Національна поліція України та Національна гвардія України. Національна поліція України та Національна гвардія України залучаються для проведення профілактичних заходів, інколи насамперед від них залежить організація, проведення, власне сам процес та результати і наслідки проведення масових зібрань, мирних заходів, мітингів тощо. Національна поліція України відповідно до ст. 30 Закону України від 02.07.2015 р. № 580-VIII «Про Національну поліцію» для охорони прав і свобод людини, запобігання загрозам публічній безпеці і порядку або припинення їх порушення застосовує в межах своєї компетенції поліцейські превентивні заходи та заходи примусу, а також для виконання покладених на неї завдань вживає заходів реагування на правопорушення, визначені Кодексом України про адміністративні правопорушення та Кримінальним процесуальним кодексом України, на підставі та в порядку, визначених законом, а також інші заходи, визначені окремими законами [12]. Напрями вдосконалення правоохоронної сфери, зокрема Національної поліції, чітко окреслені в Указі Президента України «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 4 березня 2016 р. «Про Концепцію розвитку сектора безпеки і оборони України» від 14.03.2016 р. № 92/2016, де основною метою розвитку Національної поліції України вказано поетапне створення правоохоронного відомства європейського зразка для подальшого ефективного виконання розглянутих завдань [13].

Отже, до повноважень органів, які забезпечують реалізацію права на свободу мирних зібрань та гарантують безпеку і правопорядок, можна зарахувати такі:

- реагування на повідомлення про проведення зібрання;
- організація та проведення роз'яснювальних бесід із метою роз'яснення норм права на мирні зібрання;

– припинення заворушень під час масових заходів;
– забезпечення безпеки учасників мирного зібрання з моменту отримання в будь-який спосіб інформації про проведення зібрання;

– у разі відсутності повідомлення про проведення зібрання сприяють проведенню та забезпечують його;

– сприяють діяльності журналістів, представників засобів масової інформації, а також незалежних спостерігачів під час проведення зібрань [14, с. 138].

Висновки. Таким чином, суб'єктом незаконного перешкодження організації або проведенню зборів, мітингів, походів і демонстрацій є службова особа (спеціальний суб'єкт кримінального правопорушення), а у разі його вчинення із застосуванням фізичного насильства суб'єктом може бути будь-яка особа (загальний суб'єкт кримінального правопорушення). Тобто суб'єктом згаданого кримінального правопорушення є службова особа, якщо вона здійснює перешкодження організації або проведенню зборів, мітингів, походів і демонстрацій в інший, ніж із застосуванням насильства спосіб. Якщо ж службова особа вчиняє таке кримінальне правопорушення із застосуванням насильства, то таке діяння потребує додаткової кваліфікації за відповідною статтею Особливої частини КК України. До кримінальної відповідальності за вчинення цього кримінального правопорушення майже завжди притягувалися саме службові особи, які наділені функціями представників влади чи місцевого самоврядування, зокрема, працівники органів державної влади, органів місцевого самоврядування, інші суб'єкти, що здійснюють владні управлінські функції щодо гарантування та створення умов для реалізації права на мирні зібрання. До них слід зарахувати працівників виконавчих комітетів місцевих рад народних депутатів, місцевих державних адміністрацій, які здійснюють повноваження щодо організації та контролю за забезпеченням охорони громадської безпеки, громадського порядку під час проведення мирних зібрань, а також органів, на яких покладені в межах їхніх повноважень функції із забезпечення правопорядку під час проведення зборів, мітингів, походів і демонстрацій, охорони прав та свобод людини та громадянина (Національна поліція України та Національна гвардія України).

Література:

1. Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 р. № 2341-III. *Відомості Верховної Ради України*. 2001. № 25-26. Ст. 131.
2. Про судову практику у справах про хабарництво : Постанова Пленуму Верховного Суду України від 26.04.2002. № 5. *Юридичний вісник*. 2002. № 28 (368).
3. Тютюгін В.І., Гродецький Ю.В., Гізимчук С.В. Злочини у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг : навч.-практ. посібник / за ред. В.Я. Тація, В.І. Тютюгіна. Харків : НЮУ імені Ярослава Мудрого, 2014. 232 с.
4. Груздур О.М. Кримінально-правова характеристика провокації хабара : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08. Київ, 2011. 229 с.
5. Пономаренко О.В. Представник влади та представник місцевого самоврядування як потерпілі від злочину, передбаченого ст. 350 КК України. *Кримінологічна теорія і практика : досвід, проблеми сьогодення та шляхи їх вирішення*. 2019. С. 314–318. URL: <http://elar.naiu.kiev.ua/jspui/handle/123456789/13937>. (дата звернення: 15.09.2021).
6. Про завчасне сповіщення органів виконавчої влади чи органів місцевого самоврядування про проведення зборів, мітингів, походів

- і демонстрацій (справа щодо завчасного сповіщення про мирні зібрання) : Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Міністерства внутрішніх справ України щодо офіційного тлумачення положення частини першої статті 39 Конституції України від 19 квітня 2001 року, № 4-рп/2001, Справа № 1-30/2001. *Вісник Конституційного Суду України*. 2001. № 16.
7. Самбор М.А. Право на свободу мирних зібрань у конституційно-правовому вимірі адміністративної реформи. *Правові засади організації та здійснення публічної влади* : збірник тез IV Міжнародної науково-практичної конференції, Хмельницький, 2–6 березня 2021 р. Хмельницький, 2021. С. 463–467.
 8. Корбусева Є.А. Суб'єкти владних повноважень, як сторони суспільних відносин у сфері забезпечення права на мирні зібрання. *Правові новели. Науковий юридичний журнал*. 2019. Т. III, № 7. С. 37–40. URL: http://legalnovels.in.ua/journal/7-3_2019/7-3_2019.pdf#page=37. (дата звернення: 15.09.2021).
 9. Кодекс адміністративного судочинства України : Закон України від 06.07.2005 р. № 2747-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2005. № 35-36, 37. Ст. 446.
 10. Шкарнега О.С. Провадження у справах щодо реалізації права на мирні зібрання : дис. ... канд. юрид. наук. Одеса, 2016. 239 с.
 11. Онищенко С.М. Адміністративно-правове забезпечення права на мирні зібрання : дис. ... канд. юрид. наук. Київ, 2019. 220 с.
 12. Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 р. № 580-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2015. № 40-41. Ст. 379.
 13. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 6 травня 2015 року «Про Стратегію національної безпеки України» : Указ Президента України від 26.05.2015 р. № 287/2015. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/287/2015/paran14#n1>. (дата звернення: 15.09.2021).
 14. Корбусева Є.А. Суб'єкти адміністративного права як учасники суспільних відносин у сфері забезпечення права на мирні зібрання. *Вісник Запорізького національного університету. Юридичні науки*. 2020. Т. II. № 4. С. 132–140. DOI: <https://doi.org/10.26661/2616-9444-2020-4.2-19>. (дата звернення: 15.09.2021).

Keropian A. Official as a special subject of unlawful obstruction of the organization or holding of meetings, rallies, marches and demonstrations

Summary. Depending on the content of functions and the nature of the duties assigned to public officials, the following classification is put forward: 1) persons who exercise the functions of authorities or local government representatives; 2) persons who exercise organizational and administrative functions; 3) persons exercising administrative and economic functions.

Specifically, the article provides a detailed analysis of the features of the concept of an official as a special subject of unlawful obstruction of the organization or holding of meetings, rallies, marches and demonstrations. On the basis of the existing judicial practice it is revealed that officials who are endowed with the functions of authorities or local government representatives, mainly, employees of public authorities, local governments, other entities that exercise governmental functions to ensure and create conditions for the exercise of the right to peaceful assemblies are prosecuted for committing a criminal act under article 340 of the Criminal Code. In turn, a public agent can be considered as a person who works in a public authority or as an independent government official and by the nature of their functions has the right to give instructions and orders that are mandatory for non-subordinates. The circle of these persons should not be associated only with the separation of state power. Instead, a local government representative is a person who directly performs the tasks of local self-government (local self-government body) and by

the nature of its functions has the authority to make demands and make decisions binding on legal entities or individuals in the territory, regardless of their departmental affiliation. A defining characteristic of these officials is the empowerment of them. The article states that such officials include employees of the executive committees of local councils, local state administrations, which exercise powers to organize and control the protection of public safety, public order during peaceful

assemblies, as well as bodies to which within their powers, the functions of ensuring law and order during meetings, rallies, marches and demonstrations, protection of human and civil rights and freedoms are entrusted, mainly, the National Police of Ukraine and the National Guard of Ukraine.

Key words: public official, authority, representatives of a local self-government, peaceful assemblies, committee, state body.